49
març 2001
5.000 exemplars
Mensual

la Burxa

Sants
i barris veïns

Periòdic de comunicació popular

Distribució gratuïta

Valdecasas assenyala Sants com a "zona perillosa"

Al barri ja s'estant organitzant activitats de resposta i denúncia a la Cimera, el que sembla ser la veritable raó de la criminalització

A la pràctica el desplegament ja s'ha fet notar, amb controls policials, identificacions i marcatges que van a més a mida que s'acosta el 15 de març

Aquest mapa, aparegut a El Periódico, s'indica Sants com a "zona perillosa"

Imatges com aquesta, de pràctica ocupació policial, aviat poden ser habitals als nostres carrers

Mentre s'acosta la cimera de caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea, els mitjans de comunicació cada cop en parlen més, però tant sols dels aspectes relacionats amb la seguretat i les protestes. Sembla que els temes a parlar i les decisions que es prendran no són tant importants com les quantitats de policies, els murs de "contenció" i les mesures penals especials. Malgrat les amenaces desenes de col·lectius i entitats ja estan preparant una carregada agenda de mobilitzacions. De moment al barri s'estan fent assemblees preparatòries al Centre Social i s'ha convocat una manifestació pel 9 de març. Al mateix temps ha començat el desplegament especial amb controls policials a la Carretera, identificacions de gent amb estètica "sospitosa", i una redada en un bar del carrer Papin. Sembla ser que això només és el començament. > pàgina 3

La Burxa planteja el debat sobre les alternatives mediàtiques

Dins de tot el projecte de refundació de La Burxa que tants cops n'hem parlat, ens quedava encara pendent el convocar una xerrada "ben feta", un acte que no fós només per trobar-nos la gent "de sempre", sinó per apropar al barri el nostre projecte i al mateix temps explicar el perquè dediquem tant de temps i esforços a un objectiu que no ens reporta beneficis econòmics ni professionals. Hem de dir que l'acte va ser un èxit, amb una assistència de més de cinquanta persones i la intervenció de dos pesos pesants del periodisme al servei de la societat: Josep Maria Huerta Claveria i Jaume Reixach; que al llarg de les seves intervencions, així com les del públic, van deixar clar que, és tant possible com necessari l'existència d'uns mitjans de comunicació amb voluntat de contribuir a la transformació social; però que aquests mai seran possibles sense la implicació de tota la societat.

>pàgina 5

La Solidaritat amb Palestina arriba a les Cotxeres

Salah Jamal en l'acte a les cotxeres de Sants

Mentre la situació a Palestina es deteriora dia a dia a la vista de tota l'opinió pública internacional, i la majoria de governs es renten les mans o directament recolzen l'ocupació i barbàrie israeliana sobre el poble palestí, cada cop més col·lectius de la societat civil i gent a títol individual es neguen a acceptar la situació i busquen espais de denúncia i solidaritat, com el que es va organitzar el dissabte 23 de febrer a Les Cotxeres. > pàgina 5

Gaudí i Teresa Claramunt: l'altra vessant del geni

> pàgina 4

Assetjament sexual o la violència quotidiana

> pàgina 9

Milers de persones diuen NO al transvasament de l'Ebre

> pàgina 10

Can Vies (carrer Jocs Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Teléfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@llibertat.com

Sants — 4 — Més sobre Can Batlló
Parèntesi — 6 — Raconet cannàbic
En moviment — 8 — Entrevista amb Pep Ribes
Arreu — 10 — Un altre món es troba a Porto Alegre

Editorial

Imaginar una altra Europa...

El 15 i 16 de març es reuneix a la nostra ciutat el Consell Europeu. D'aquesta cimera, dos elements són de la nostra preocupació. En primer lloc, els continguts de les reunions. En segon lloc, les formes amb que es desenvoluparà la cimera, exemples del model europeu en construcció. Pel que fa als continguts, queda clara l'orientació que els líders polítics europeus imprimiran en matèria de treball, transports, energia, finances, i educació. No hi ha cap novetat. La filosofia de fons que recorre els discursos de competitivitat, dinamisme i prosperitat són els que fa anys legitimen les creixents desigualtats socials. *Flexibilitzar* el mercat de treball significa facilitar els acomiadaments, precaritzar les relacions laborals, deixar sota mínims les cobertures socials. No significa crear més ocupació, suposa enfortir el poder i el benefici empresarial a costa d'empitjorar les condicions de vida dels i les assalariades. *Liberalitzar* el mercat de l'electricitat no suposa rebaixar preus pels consumidors, sinó que dels anteriors monopolis públics es passi de fet a uns monopolis privats obsessionats en extreure benefici i desresponsabilitzar-se davant la població. Etcètera. No ens n'hem d'estranyar. La Unió Europea es constituí en el seu moment com un projecte d'integració econòmica i financera, per tant, al servei de les classes que dominen l'economia i les finances. Totes les polítiques socials, totes les identitats polítiques, totes les coartades culturals que estan dissenyant a posteriori no són més que el farcit a mida del capitalisme europeu. No és cap novetat per ningú. Com tampoc és novedós que mai ens hagin preguntat si són aquestes les orientacions econòmiques i polítiques que les majories socials necessitem. El que sí que és nou, el que sí sorprèn, són les formes: ara ja no només imposen polítiques antisocials, sinó que a més tenen la poca vergonya d'escenificar-les rotativament per totes les ciutats, a tall de modernes i tecnocràtiques versions de les Corts Imperials, bloquejant els nostres carrers, destinant milers de milions als qui ja n'haurien d'estar farts de tants diners, sembrant els nostres barris de les màquines de dolor que són els cossos policials, utilitzant les cimeres per escombrar a totes aquelles persones que tenen la dignitat d'imaginar que, més enllà del capitalisme, està la vida. Ens agradaria somniar una altra Europa, començarem exigint-los que se'n vagin d'aquí.

Benvinguts al món al revés

La pau dels poderosos versus la guerra dels oprimits

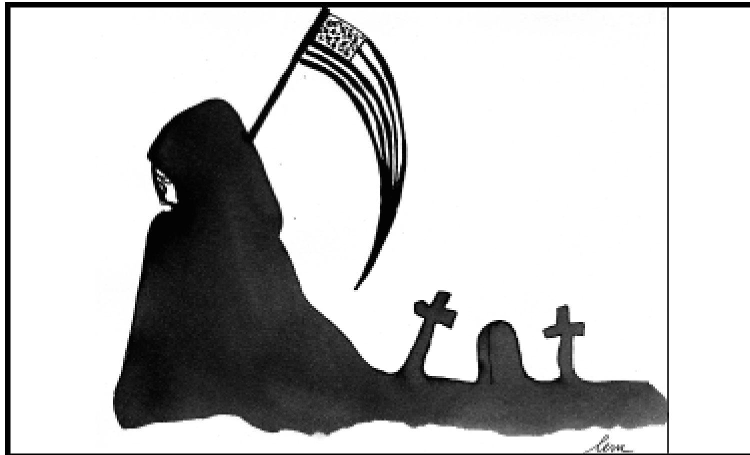
A.A.

Al nord, durant el Fòrum Econòmic Mundial, els gurús internacionals han estat molt enfeinats buscant nous ingredients per a millorar el plat de l'imperialisme econòmic. Al sud, el Fòrum Social denunciava la recepta neoyorquina consistent en menys costos i més beneficis. Més de 40.000 veus des de Portoalegre cridaven *"un món diferent és possible"*, en nom de les persones excloses. Precisament aquelles per a qui, al mateix temps, s'estava dissenyant la *"seguretat mundial"* a Nova York.

Ara bé, si aquestes proclames són més que paraules buides, què hi feien els senyors Chevénement, Borrell, Alcober, o el mateix Garzón a Portoalegre? L'altre món que ens imaginem es basa en l'ampliació del G-8 al G-16 que proposa l'exministre francès? Recolza la creació dels GAL com ha fet el socialista espanyol? Atempta contra la llibertat d'expressió i permet les tortures a l'estil del super-jutge?. Es van equivocar de fòrum, està clar. En canvi, Fidel Castro, Batasuna o les FARC no van poder assistir-hi. Nord i Sud van coincidir etiquetant-los de terroristes.

Baltasar Garzón és savi en qüestions de terrorisme. El defineix així: *"aquells que maten, posen bombes i segresten per aconseguir fins polítics; també els que recolzen i difonen aquests objectius"*. Si no conegués la trajectòria del jutge espanyolista pensaria que està parlant de Bush, Sharon o del propi Aznar. Malauradament només s'està referint als que creuen que els pobles oprimits tenen el dret d'utilitzar la violència en defensa pròpia. Potser és que Bush i Garzón tenen moltes coses en comú. De fet, els dos han estat escollits candidats per al Nobel de la Pau.

Però què han fet aquests senyors per a la pau mundial? Els tres grans objectius del govern Bush són: seguretat internacional, interna i econòmica. Aquesta obsessió per la seguretat corrobora que la nova lluita contra el terrorisme és la coartada perfecta per expansionar-se. L'Afganistan ha estat el punt de partida. De sobte, i *casualment*, apareixen terroristes a tots els països que desafien el benestar de la Gran Nordamèrica: Iraq, Corea del Nord, Iran, Colòmbia... Des de l'arribada de Bush al govern dos milions i mig de persones han perdut el seu treball. Les retallades socials s'han intensificat. La despesa militar del 2000 s'ha elevat a 343 bilions de dòlars, més que la de tot el món junt. Els EUA han provocat guerres, organitzat exèrcits genocides i recolzat dictadors assassins. I ho continuen fent. Són responsables de milions de morts a Vietnam, Nicaragua, Ruanda, Cambodja, Panamà, Xile, Guatemala i un llarg etcètera.

A la definició anterior hauríem d'afegir que terrorista és aquell que mata, segresta i posa bombes per fins econòmics, i també els que ho recolzen. La lluita contra el terrorisme serveix a Bush i Garzón per lluitar contra totes aquelles persones que qüestionen els seus privilegis alçats a base d'injustícies. Com pot ser que el president de l'estat més terrorista del món encapçali la lluita antiterrorista? La resposta ens la dóna el propi Bush: *"els enemics d'EUA són els enemics de la Llibertat"*. Quin cinisme!

Enhorabona, doncs, pel Nobel de la Pau. Us desitgem sort! Almenys així ens aclariu que la pau de la que tant parleu és només la pau dels poderosos, la pau dels cementiris.

Cartes a la Burxa

Si vols fer-nos arribar alguna opinió, comentari, suggerència o crítica, envia'ns el teu escrit a l'adreça electrònica laburxa@llibertat.com o a Can Vies (c/ Jocs Florals 42 BCN 08014).
Si prefereixes entregar-ho a mà, ho pots fer a les bústies de l'Associació Cultural Arran (c/ Premià 20) o del Centre Social de Sants (c/ Olzinelles 20)

Diari d'una anorèxica

Cada vegada que em miro al mirall
només penso en aprimar-me
i encara que em diuen secall
sempre trobo defecte que amagar-me
Ara estic desesperada
per molts quilos que em desapareguin
continuo veint-me deformada
I només trobo una solució
per l'enfrontament al meu gran problema
quedar-me sense menjar:
el meu lema
Els dies passen i pitjor em sento
les forces que em queden m'abandonen
estic cansada, i no ho aparento
Ja no tinc forces per viure
estic molt cansada i vull descansar
tanco els ulls intentant somriure
pero mai tornaré a despertar.

Mireia (14 anys)

SALT DE PLENS

Porcs i gossos

Quel Ness

A l'escriptor empordanès Josep Pla se li atribueixen diverses frases més o menys brillants: "Els castellans són capaços d'arruïnar continents sencers", de certa actualitat arran de la crisi Argentina. I, "el més semblant a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres", també actual -i ens temem que eterna- atès el concepte "nacional" d'uns i d'altres: nació, nació, només una, la resta són localismes.

Bé, qui signa, amb modèstia, intentarà emular Pla : "el més semblant als gossos són el mossos, si més no, lingüísticament". A Euskal Herria, la paraula basca "Txakurra", vol dir gos i és un crit prou conegut en les mogudes reivindicatives i combatives quan s'apropen, armats com "gladiators" moderns, ara els efectius de la Ertzaintza i abans el policies dits nacionals. No els agrada gens, que els hi diguin. Fins i tot, els policies dits nacionals que senyoregen per Catalunya es molesten quan algun radical els etziba el mateix mot -tot i que la competència lingüística en idiomes autonòmics d'aquests agents és semblant a la que tenia en espanyol un pagès de la Vall d'Aran, ara fa cent anys o menys, és a dir, nul·la.

Els mossos, però, poden mossegar igual o més que els "Txakurres" nacionals espanyols o autonòmics bascos. Exemples no en falten. Darrerament els ramaders d'Osona ho han comprovat. Quan els pagesos es queixaven fa poc a Barcelona davant la Conselleria del ram, després de tres mesos de tenir els porcs immobilitzats i cap solució a la vista, rebien de valent a mans de funcionaris pagats pels seus impostos. Mala bava, molta, mala llet, més. Gossos!, porcs!

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

La Burxa és una revista editada per un equip de redacció que es troba dos cops al mes al CSA Can Vies (Jocs Florals 42)
Periodicitat: Mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@llibertat.com
Propera assemblea de redacció: dilluns 11 de març 2002

En aquesta Burxa han col·laborat: Alba Ayala, Roser Benavent, Bernat Costa Reimondez, Eli, Estela, Toni Gonzàlez, Guillem, Ivan, Esther Jover, Lem, Josep Marcé, Miquel, Gemma Parera Àlvarez, Ivan Rubio i Garcia, Raul, Amaya Ruiz, Guillem Sànchez, Roger Sànchez Amat, Sílvia Ventura Sallent.

La seguretat: prioritat de la presidència espanyola de la UE

Redacció/SANTS

La reunió del Consell Europeu el propers dies 15-16 de març a Barcelona s'encara a convertir Europa en una de les àrees econòmiques més competitives del món. El CE orienta la política econòmica, monetària i de treball; té competències en política exterior i de seguretat comú (PESC), i de cooperació policial i judicial en matèria penal. La Presidència espanyola continuarà el desenvolupament de l'Eurojust, nou instrument de cooperació judicial, i dins aquest àmbit també cal destacar objectius com l'ordre europea de detenció i entrega i la supressió dels procediments d'extradició. També s'ocupa d'impulsar i definir orientacions polítiques generals per a la Unió Europea.

I "con Más Europa…"

Les prioritats del Consell Europeu de Barcelona es concreten en cinc àrees, que recullen el que Aznar va anomenar "política vigorosa de liberalització": interconnexió i obertura de xarxes europees de transport; liberalització dels mercats d'electricitat i gas; integració dels mercats financers per convertir Europa en una veritable potència financera; desenvolupament d'un mercat de treball més flexible "capaç de crear més treball"; canvis en l'educació i l'impuls de la mobilitat dels treballadors europeus.

La presidència espanyola del Consell actuarà en una triple direcció: l'increment de la cooperació policial, les mesures antiterroristes; i el reforçament d'institucions com l'Oficina Europea de Policia, l'EUROPOL. També s'avançarà cap a l'ampliació de l'àmbit dels delictes.

Cimera fortificada

La seguretat de les cimeres s'ha convertit en una de les majors preocupacions de la presidència espanyola. El pressupost per a l'operatiu de seguretat que blindarà les diferents cimeres del semestre puja fins a 12,8 milions d'euros, representant el 22,5 % del pressupost del semestre programat pel govern d'Aznar. Considerat "insuficient", han hagut de buscar espònsors de luxe, com el Corte Inglés, el grup Audi Volkswagen, i Freixenet, que oferiran els seus serveis a canvi de publicitat gratuïta. (Dades extretes d' El Triangle, núm. 570).

Icona gòtica amb els "sants" del neoliberalisme

Què es parlarà durant la cimera?

Comissió de Continguts de l'Assemblea de Barri/Sants

El mercat de treball

Dades sobre la situació del mercat de treball en trobem regularment als diaris, però al no presentar-se separades per sexe i edat no permeten adonar-nos dels grups més afectats per l'evolució del mercat de treball: les dones i joves.

A més de la manca de valoració del treball domèstic, les dones pateixen discriminació en el mercat de treball: són majoria en els llocs de treball que reprodueixen els estereotips de feminitat, cobren salaris fins a un 30% més baixos en treballs equivalents; ocupen el 90% dels llocs de treball a temps parcial; i pateixen quasi el doble d'atur que els homes.

Un dels temes que es tractaran a la propera cimera seràn la flexibilització del mercat de treball. Aquí es coneix prou bé el tema: és l'Estat de la UE amb més contractació temporal. També hi ha hagut una degradació de les condicions de treball, paral·lela a l'increment dels accidents laborals.

Mobilitat i transports

Les directrius europees aposten per la privatització del transport així com per la promoció de l'automòbil privat. Polítiques que han comportat, en els darrers anys, que als barris s'hagi anat perdent espai per a les relacions socials, i la incomunicació de zones no rentables pel capital privat. Un altre capítol significatiu de les polítiques europees ha estat el foment de la mobilitat de treballadores. En nom de la "llibertat" de moviment dins Europa, es força la gent a migrar per facilitar la seva desubicació i explotació allà on el capital més ho necessiti. Tot això acompanyat de la destrucció del teixit productiu d'aquest país. Són exemples clars el tancament de la fàbrica Lear aquests dies a Cervera, així com els tallers amenaçats de Can Batlló.

Educació

Pel que fa a l'educació, un dels punts que tractarà la cimera de març serà l'"aprenentatge permanent", a partir d'un document que pretén vendre una educació ideal, sense especificar com dur-la a terme. Contràriament, la realitat educativa actual està lluny de ser ideal. Al llarg dels últims 17 anys, l'Administració ha afavorit l'educació privada, subvencionant-la en detriment de la pública. N'és un exemple, la problemàtica sorgida entorn de l'augment de places d'escola bressol, on l'Ajuntament ha amenaçat en privatitzar les places públiques si les treballadores no assumeixen el preacord que rebaixa la qualitat educativa.

La seguretat i la seva doble vessant: exterior i interior

La signatura del Tractat de Maastrich suposava la intenció de crear un bloc que anés més enllà de la vessant econòmica. Una de les conseqüències immediates és la seguretat tant a nivell intern com extern. La UE no s'ha desmarcat en cap moment de les polítiques militars internacionals d'EUA. Però, a més, no s'ha volgut quedar enrere en el terreny militar i ha impulsat la creació de cossos propis. L'any 1999 s'aprova la integració de la Unió Europea Occidental, amb forces armades pròpies. Tot això acompanyat de la intenció de convertir Europa en una fortalesa, mentre ens bombardegen amb les amenaces que comporten els terrorismes diversos, la delinqüència i els fluxes migratoris incontrolats.

El poder de les multinacionals

La major preocupació de les institucions europees és la competitivitat internacional, i les prioritats de les grans empreses són el punt de partida de les decisions polítiques. El grup de pressió europeu més influent és la Taula Rodona d'Industrials Europea (ERT), la qual ha dissenyat l'agenda de la Unió, actuant envers la liberalització, desregulació i altres mesures per subordinar la societat a les forces del mercat. Brussel·les acull actualment més de 500 grups de pressió de la indústria. Entre ells hi ha representades la indústria nuclear, d'armes, química o biotecnològica. Les grans empreses actuen sobre els comissaris i els alts funcionaris governamentals, afiançant el dèficit democràtic de les institucions europees, alhora que s'avança cap a una concentració empresarial, augment de les privatitzacions, desregulació del comerç i inversions internacionals. Mentre el mercat i la moneda única són fonaments sòlids de la UE, les regulacions socials i ambientals es redueixen a paraules vagues i acords voluntaris.

Iniciativa per aturar la repressió policial

Redacció/SANTS

Davant les informacions aparegudes en alguns mitjans de comunicació, que situaven Sants com a zona d'especial vigilància per la Cimera Europea del 15 i 16 de març, diferents col·lectius del barri han volgut contrarrestar aquestes informacions policials amb un manifest i una recollida de signatures que recolzin la iniciativa. Segons fonts policials, el nostre barri (també Gràcia) no entraria en el dispositiu policial extraordinari per tenir una posició estratègica dins la zona especial de la Cimera, a la Diagonal, sinó per la *composició social violenta* del barri. Aquestes intoxicacions policials són atribuïbles, segons les entitats promotores del manifest, a la voluntat dels centres de decisió política de criminalitzar aquelles activitats socials i polítiques desenvolupades fora de les institucions i, per tant, suposen un greuge cap a gran part del barri. Per adherir-vos al manifest, us podeu dirigir al Centre Social de Sants.

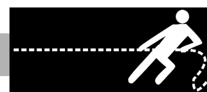
Manifest:

Rebutgem la repressió policial i mediàtica del barri

Sants s'ha distingit històricament pel seu teixit associatiu plural, que ha contribuït a mantenir viva l'inquietud social i política front els problemes propis del barri i de la societat en general. Avui sembla que aquestes inquietuds, en lloc de ser valorades positivament com a base de cohesió social, són motiu perquè els responsables policials qualifiquin Sants, així com d'altres barris de la ciutat, de "conflictiu", i que l'incloguin en la zona d'especial vigilància de cara a la propera cimera de la Unió Europea a Barcelona. Per això els sotasignants volem denunciar:

1) La criminalització que estan patint determinats col·lectius i entitats del barri pel fet de treballar al marge de les institucions.
2) La intimidació policial que són objecte diferents persones, per mitjà de controls, identificacions, seguiments, etc.
3) La pressió que, des d'alguns mitjans de comunicació, contribueix a crear una alarma social injustificada i a incrementar el malestar de la vida quotidiana.

Si aquests fets estan succeint un mes abans de la Cimera Europea, què passarà quan al març el desplegament policial estigui en ple funcionament?

La cavalcada de Carnestoltes: xifres màgiques

Comparsa anticapitalista a la rua

Guillem Sànchez/SANTS

Segons càlculs del col·lectiu Contrastant, especialitzat en comptar l'assistència d'actes de masses, si a la cavalcada de Carnestoltes que va recórrer la Carretera hi haguessin hagut les 450.000 persones que va anunciar la guàrdia urbana i van publicar els mitjans de comunicació, i tenint en compte l'amplada de les voreres, i el màxim de gent que cap en un metre quadrat, la Carretera de Sants té més de 13 quilòmetres de llargària, o sigui, que més o menys podríem calcular que ara per ara, la Carretera arriba fins a Badalona. Sants és gran, però no tant.

Campanya de boicot a Túrquia

Guillem Sànchez/SANTS

En solidaritat amb la situació actual del poble Kurd, ocupat i oprimit per l'Estat turc, el col·lectiu Maulets està realitzant una campanya de boicot al turisme a Turquia, ja que aquest és la primera font de divises, amb les que es compren les armes que es reprimeix la resistència kurda. La campanya consisteix amb un cartell i un manifest que s'ha enganxat a una vintena d'agències de viatge de Sants i Les Corts

La Guapa de Can Batlló

La propietat del complex és fruit de moviments obscurs i especulatius

Roser Benavent/LA BORDETA

Sovint hom anteposa els drets de propietat com a quelcom fonamental i inqüestionable. No se sol recordar mai l'origen d'aquests drets i Can Batlló no n'és una excepció.

Els regulars de l'avantguarda de l'exèrcit de Franco treuen cap per la Diagonal. Les tropes faccioses avancen i entren a la ciutat sumintla en una llarga nit de foscor. Darrere aquestes tropes entra Julio Muñoz Ramonet, un barcelonès de 27 anys, fill d'un barcelonès i d'una lleidatana de Bellver de Cerdanya.

Aquest fill pròdig, que torna a casa de la mà dels botxins del seu poble, va fer servir els seus contactes i les vinculacions de la seva tieta, quintacolumnista amiga del General Moscardó, en un entorn de creixent corrupció, per començar a comprar empreses catalanes, sobre tot del tèxtil. Una d'aquestes fàbriques és la de Nebots de Juan Batlló, S.A., a La Bordeta. Ningú sap d'on va treure el capital però en poc més de dos anys havia reunit un grup industrial imponent.

Julio Muñoz es casa amb Carmen Villalonga, filla del president del Banc Central i entra en l'alta societat. Tenen quatre filles: Carmen, Isabel, Alejandra i Elena. Són propietaris del Palau Robert i viuen en un altre palau al carrer Muntaner, en un context de luxe insultant en un temps de penúries i estraperlo. Van construir un volàtil imperi emparats en els contingents d'importació de matèries primeres que es concedien discrecionalment per l'administració franquista, per l'accés a disposar de divises i per l'especulació immobiliària.

Anys després vindrà la caiguda de l'imperi, la fugida de l'especulador a Suïssa, la seva mort i el testament. Can Batlló passa a ser propietat de les filles, que viuen a Madrid. Ho van aconseguir a través d'Immobiliària Lles, societat unipersonal, sent el soci únic l'empresa Intersevi SL, empresa també madrilenya. L'administradora d'ambdues societats és Carmen Muñoz Villalonga, filla dels personatge i té com apoderada Carmen Escrivà de Romaní Muñoz. Aquesta última, la *nietísima* de l'especulador, ha entrat al càrrec com un elefant, amenaçant els industrials i treballadors del polígon: "Esto es mío y hago lo que quiero" i els treballadors han batejat la madrilenya amb el sobrenom de "La guapa de Can Batlló".

Potser li haurem de recordar a "la guapa" d'on li ve la fortuna perquè se li baixin els fums.

Can Batlló, aprovació definitiva

Roser Benavent/LA BORDETA

El passat 4 de febrer la Comissió Jurídica Assessora i la Subcomissió d'Urbanisme de la Generalitat ha donat el seu vist-i-plau al text refós de la reforma del Pla General Metropolità (P.G.M.) sobre "Can Batlló i el seu entorn". Un dels efectes positius de l'aprovació és que finalment es desafecten la majoria de pisos del veïnat de la L, Constitució-Parcerisa. També és positiu que s'obri l'escletxa que permetrà recuperar espais per les zones verdes i equipaments que La Bordeta tant necessita.

D'altra banda, es desferma la caixa dels trons de l'especulació immobiliària que pot arribar a convertir en nefast aquest efecte positiu. Caldrà que la gent del barri resti vigilant i s'impliqui en el futur de l'espai.

Per tal que en aquest futur hi participem tot el veïnat, alguna persona ha proposat, amb referència a una campanya que es va fer a Ripollet, llençar-ne una a La Bordeta que bé podria dir-se "IMAGINA CAN BATLLÓ".

Podeu trobar més informació a :
- ALBERCH, Ramon (Dir.). *Els barris de Barcelona.* Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1999.
- CABANA, Francesc. *La burgesia catalana. Una aproximació històrica.* Barcelona: Proa, 1996.
- CARRERAS, Carles. *Sants. Anàlisi del Procés de producció de l'espai urbà de Barcelona.* Barcelona: Serpa, 1980.
- Diversos autors. *Els vapors a Sants. Quaderns de l'Arxiu, 3.* Barcelona: Arxiu Municipal del Districte de Sants-Montjuïc, 1997
- MARCÉ, Josep i MARTÍ GÓMEZ, José. *Centre Social de Sants. Una experiència associativa.* Barcelona: Centre Social de Sants, 1996.

Barcelona, Gaudí, i Teresa Claramunt

Antoni /SANTS

La Barcelona oficial del 2002, rendeix homenatge a la obra i figura d'Antoni Gaudí. Aquest fet és aprofitat per projectar una Barcelona capdavantera en qüestions d'urbanisme, on la burgesia i els poders de l'època gaudeixen d'una gran riquesa cultural i econòmica, que té poc a veure amb la dura realitat de l'època. El passat dijous 14 de febrer, Eusebi Jiménez va exposar a Cotxeres de Sants un recull històric de la lluita obrera en l'època de Gaudí. Ens va demostrar que existeixen tres formes de veure la història: l'oficial que sovint oblida el poble, o pretén manipular totes les conductes que han amenaçat els privilegis adquirits (polític, militar i eclesiàstic). La que recull i analitza en profunditat tots els aspectes socials, econòmics o culturals. La tercera via és la més ignorada de totes. És la història del poble, dels patiments i les penúries, de la rebel·lió que rima amb repressió, la de lluitadors gairebé anònims com la Teresa Claramunt que va ser injustament empresonada al castell de Montjuïc juntament amb altres l'any 1896, acusats de posar una bomba a la cua de la processó de Corpus, on van morir diverses persones. En aquell venjatiu procés van torturar molts innocents i en van afusellar a cinc.

La Teresa ens va deixar escrits esfereïdors de la seva estança a les presons, així com uns manifestos inusuals en la època, on denuncia la doble opressió de la dona per part del poder i el masclisme de l'home. Cal destacar el paper de líder durant la "Vaga General" l'any 1910.

La Burxa es presenta amb una xerrada sobre els mitjans de comunicació

Els periodistes Josep M. Huertas i Jaume Reixach analitzen el funcionament i les funcions de la premsa

Josep Marçé/SANTS

Amb el títol de La comunicació popular als barris i alternatives mediàtiques, LA BURXA va organitzar una xerrada, el passat dia 20 de febrer, que servia com a presentació del primer número de la nova etapa de la publicació. La Sala d'Art del Centre Social de Sants es va omplir per sentir les opinions de dos primeres espases del periodisme: Josep M. Huertas i Jaume Reixach.

Tots dos ponents, Josep M. Huertas i Jaume Reixach, denuncien les censures dels mitjans i la silenciació d'aquells que queden fora i/o en contra del sistema

El fil conductor de la intervenció de Josep M. Huertas van ser les limitacions amb què es troba la premsa. En primer lloc, hi ha les del poder econòmic, que les imposa tant l'empresa editora com els anunciants. A continuació, l'autocensura, "una malaltia que està molt extesa i que, com la grip, s'encomana".

La tercera gran carència dels mitjans seria la manca de contrast de les informacions. Segons Huertas, "falta donar la veu als altres", a qui està fora del sistema, mentre que en els darrers temps, per exemple "els informes policials són com Moisès baixant amb les taules de la llei", quan s'haurien de contrastar com una font més. L'altra gran limitació dels mitjans seria la tria que es fa dels continguts, de manera que les informacions de caire social hi tenen cada cop menys espai.

En la seva llarga trajectòria periodística, Josep Maria Huertas ha estat molt vinculat a la premsa de barri. Va remarcar la necessitat d'aquestes publicacions i va voler destacar com una qualitat de LA BURXA el tractament de les informacions, un tractament, segons va dir, professional, "currat".

Jaume Reixach és editor del setmanari El Triangle, "revista de combat i de servei" com ell mateix la va qualificar. Considera que "el poder ha convertit els mitjans de comunicació en un instrument cabdal de la seva estratègia de manipulació i control", quan "la informació i els mitjans han de ser una forma d'intentar canviar el nostre entorn", una possibilitat de denunciar situacions d'injustícia.

L'editor d'El Triangle també es va referir a la creació de les agendes dels mitjans, la major part dels quals prenen la CNN com a referent obligat del que ha de ser o no notícia. Va reivindicar "la informació com a servei públic, com a eina de transformació i de mobilització, potser com a eina revolucionària". Per això cal la complicitat entre els periodistes i la societat: els periodistes, impulsant els seus propis mitjans - "és difícil, però no impossible" - i la societat, prenent-los seriosament, implicant-s'hi i fent-se'ls seus. Reixach va acabar abogant pels mitjans de comunicació propis com a instruments de combat i d'autodefensa, per seguir avançant, i va animar obertament als assistents: "involucreu-vos a LA BURXA".

Reinagurant espais

Redacció/SANTS

Després de set mesos d'inactivitat del centre social autogestionat Can Vies, el 23 de febrer es va celebrar un cercaquintos en motiu d'inaguració. Feia aproximadament dos mesos que un grup de gent del barri es plantejava la funció que aquest espai havia de complir, començant un període posterior de reformes i acondicionament de les diferents parts del CSA. L'inici del cercaquintos va ser a Can Vies, i ja cap a les 20h els i les 40 assistents feien el primer glopet de la seva cervesa. De Can Vies direcció a la Plaça de la Palleria, i un cop allà, una altra paradeta per fer el beure. Després al CS El Tajo, al nou Casal Independentista, l'Arran, i per finalitzar la ruta del tan engrescat cercaquintos a l'Hamsa, on començava un concert organitzat pel col·lectiu Alosa. El que passa ara és que els plans d'obres no s'han cobert, i per això encara farà falta alguns dies més perque Can Vies recuperi la seva activitat normal.

Sants una mica més a prop del drama palestí

El dinar va ser un èxit gastronòmic i d'assistència

Guillem Sànchez/SANTS

La preocupació per l'actual situació al Pròxim Orient era generalitzada durant la jornada "Què passa a Palestina?" que la Plataforma Aturem la Guerra i la Comunitat Palestina a Catalunya van realitzar al nostre barri; jornada caracteritzada per l'absolut èxit de públic a totes les activitats. Aquestes es van iniciar a dos quarts d'una amb una xerrada que va omplir de gom a gom la sala d'actes del centre cívic; i on van participar quatre ponents estretament viculats en el tema.

Josep Maria Navarro, militant de l'ONG Sodepau, amb més de quinze anys d'experiència en els conflictes de la Mediterrània, a qui li va tocar contextualitzar històricament el conflicte palestí, com a problema essencial dins tot l'entramat geopolític i d'interessos que abasta l'Orient Mitjà i l'Àsia Central. Glòria Roig, de Dones x Dones, es va centrar més en la greu situació de la vida quotidiana als territoris ocupats i als camps de refugiats. Salah Jamal, metge, historiador i escriptor palestí exiliat a Catalunya, va carregar contra la versió interessada dels acords de pau que ens donen el mitjans de comunicació, ja que aquests, en cap cas possibiliten un Estat palestí viable. També uns representants de la Iniciativa de Suport al Poble Palestí van explicar el projecte que estant realitzant a París, buscant vincles amb col lectius i organitzacions catalanes i madrilenyes. Finalment, una representant de la Plataforma contra el Bloqueig a Irak va llegir un manifest.

La jornada va continuar amb un dinar popular amb menú àrab, on van menjar més de 300 persones, i la pintada d'un mural al passatge Fructuós Gelabert, amb la col·laboració del dibuixant i humorista Fer. A la tarda es va continuar amb un passi de diferents documentals sobre l'actualitat del conflicte.

Més pressió pel soterrament de les vies

Redacció/SANTS

La Comissió pel soterrament de les Vies a Sants no acceptarà el projecte que està debatent l'Ajuntament amb el Ministeri de Foment per tapar les vies entre la plaça de Sants i l'Hospitalet, si aquest projecte no contempla els requeriments necessaris per fer el soterrament total en una segona fase i no posa data a aquesta execució. "Ens mobilitzarem i combatrem el projecte, i el convertirem en arma electoral si convé", manifesten els representats de la Coordinadora que també es queixen de l'inversemblant concepte de participació que exerceix el Districte de Sants-Montjuïc.

Saviesa popular

Març, marçot,
mata la vella a la vora del foc

Pel març, els ametllers en flor
i el jovent en amor

El març té trenta dies
i tres-centes fesomies

Després de Pasqua de resurrecció, ni panses, ni figues , ni sermó

Mal hivern, primavera d'infern

Esguerrats cap a Sants

Recorda un curandero,Nicasi González, que va convocar esguerrats i gent ferida a la plaça del Carril (davant de l'actual cinema Balañá, on serien curats. Malgrat el sermó dictat, la cura no va ser efectiva i el nostre personatge fins i tot va ser objecte de mofa en una peça teatral, *Lo Curandero de Sants*.

Sembla el tísic de Sants

Aplicat a les coses altes i primes. Feia referència al campanar de l'església de l'actual plaça Màlaga, que va ser cremada el 1936 i poc després enderrocada. El campanar feia un metre més que el monument de Colón.

(Els dos últims refranys són del llibre *El carrer de Sants*, de Josep M. Villarrúbia-Estrany, de La Busca Edicions)

Art al carrer

El raconet cannàbic

Noies! Nois! Ja és primavera!! (eh!?) Bé no del tot, jejeje, però ja és hora que prepareu el estris, la terra i les llavors perque ja ha començat la temporada de llaurar... Recordeu que el millor període per plantar les llavors és a finals de febrer,començament de març, Afanyeu-vos!!

Les llavors han de tenir un color verd fosquet (com els vestits de la "benemèrita", però sobretot, que no us donin al.lèrgia). La terra, si no en sabeu gaire, és millor que la compreu en un growshop, ja us ve adobada i us podreu oblidar de l´adob per un temps.

L´aigua per regar, mai de l´aixeta!! Malauradament , l´aigua de la nostra República Tropical no és gens bona per a aquestes plantetes, és millor que us rasqueu la butxaca i compreu aigua destil.lada, i sobretot que us les estimeu molt no vol dir que les regueu molt (al tanto que va de canto amb això de l´aigua!)

Per començar podeu fer com vau fer a l´escola (els que vau fer campana espabileu-vos!) i posarles en cotó-fluix humit durant un parell de dies o fins que comencin a germinar, així veureu la diferència entre dalt i baix , també les podeu plantar en testos petits, a un centímetre sota terra, que després de quatre o cinc dies haureu de trasplantar a testos més grans, amb molt de compte de no fer malbé les arrels. Només una planta per test.

I si després de tant briconsejo teniu dubtes, pregunteu a les mames, que en saben moltíssim. Bona collita.

(Des de La Burxa no es pretén, en cap cas, fomentar el consum ni vendre-li la moto a ningú, recordeu que el cannabis és una droga, com ho són el tabac, l´alcohol, el cafè, etcètera… El nostre desig és denunciar la doble moral amb què es tracta aquest tema i la situació d´il.legalitat i estigmatització a què estem sotmesos els consumidors de cannabis, mentre que "los hombres de Harrelson" et tracten de delinqüent i decomisen/revenen la teva xocolata -i no per sucar amb melindros precisament-, l´estat i la gran banca es freguen les mans blanquejant quartos provinents del narcotràfic. Quanta hipocresia! Acabem amb el narcotràfic…Autocultiu i legalització!)

LES AVENTURES DEL DRAC MALAHERBA

FENT HISTÒRIA AMB EL DRAC AURELI

UN POBLE QUE NO CREU EN ELS SEUS GOVERNANTS...

UNS GOVERNANTS AMB UNS BOTXINS QUE ELS DEFENSEN DEL SEU POBLE...

UNS GOVERNANTS QUE NO CREUEN EN ELS DRETS DEL SEU POBLE

I EL POBLE? QUI EL DEFENSA?

Passatemps

On es fa el concert?

Jeroglífic

Mots encreuats

	1	2	3	4	5	6	7	8
1						■		
2		■						
3							■	
4	■				■			
5						■		
6			■	■			■	
7			■					
8		■						■

Horitzontals: 1. Nítids, nets, lluminosos. Una societat on només hi caben uns quants capitalistes 2. La vocal de la por. Molts la contraposen a la pràctica 3. Fàbrica tèxtil de la Bordeta que volem que sigui un espai per als veïns. La lletra que porten els belgues a la matrícula. 4. Abans era una quarta part de pesseta. Gens cuit. 5. Posar les celles com si fossin dos ponts. El negre és líquid. 6. No té cap malaltia, aquest. Te'l pots menjar dur o passat per aigua. La lletra que et barra el pas. 7. Comença a fer l'indi. La segueix l'esquiador, de baixada. 8. La vocal més anàrquica. Nom d'un amic engarjolat, que tots volem lliure.

Verticals: 1. Un cos de sis cares igualetes. Continent que tenim a Orient. 2. 50. Associació cultural del carrer Premià. 3. Moviment internacional per al control democràtic dels mercats financers. La darrera de l'abecedari. 4. Servia per llaurar els camps. Una lletra grega que també és un arbre. 5. Un astre que ens visita diàriament. Vermell. 6. Pedra grossa. Faig servir un sindicat. 7. Ho diuen els nuvis el dia del casori. Lletra grega. El taure s'ha desvocalitzat. 8. Seguit de @llibertat.com, és l'adreça electrònica de La Burxa!

Projecte BCN any 2023. Una ciutat virtual

Els àpats de la precarietat

Aquesta secció gastronòmica vol retre homenatge a totes aquelles persones o generacions que per diversos motius han patit la fam o la misèria. Volem fer memòria d'aquests precaris però efectius coneixements populars de subsistència.

Sopa de farigola

Ingredients: Farigola, Pa sec trossejat, ous i sal.

Posarem aigua al foc i quan comenci a bullir la apagarem i hi posarem els ramats de farigola. La taparem i la deixarem reposar . Mentre tant prepararem el pa sec trossejat que servirem a cada plat juntament amb un ou cru. Colarem la farigola i la tornaren a escalfar fins que torni a bullir. L´avocarem en cada plat, remourem els ous i el pa, posarem la sal i llestos. La farigola és força freqüent a la nostra terra, si som capaços de trovar-la, el cost es resumeix a tenir uns ous i sal. Salut.

MÚSICA

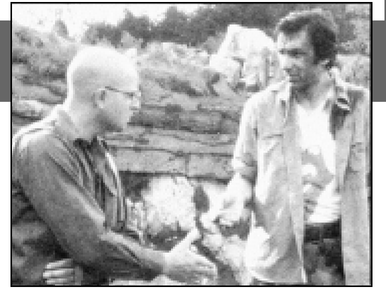
Kuero
"Calles Punk"
Potencial Hardcore

Aquest és el cinquè treball de la veterana banda de punk rock castellana que tot just acaba de celebrar el seu desè aniversari. En aquest disc han tornat a optar per unes cançons molt directes i precises que s'acompanyen d'unes melodies que entren fàcilment. Al llarg de les dotze peces que aquí apareixen podem trobar unes lletres super-coherents, que ens parlen dels diferents conflictes polítics i socials actuals, no limiten al pamfletisme i que ens fan pensar.
La portada del disc ve il·lustrada per un dibuix de còmic que parla per si mateix. En l'apartat de col·laboracions destaca la presència de gent de Ràbia Positiva i en les dedicatòries es recorden de la penya de Sants... Per què serà?

Konka, Kastella la Punktxa

CINEMA

En tierra de nadie
Danis Tanovic

Oportunament ha arribat a les nostres pantalles aquesta coproducció de Bòsnia-Hercegovina. El seu director, Danis Tanovic, presenta uns fets temibles, però des d'un to de comèdia, que a vegades s'apropa al surrealisme. Critica durament l'absurditat de la guerra, la ineficàcia i passotisme dels organismes internacionals; i la deshumanització dels mitjans de comunicació. En el centre de tota aquesta voràgine, trobem uns bombers en una trinxera que no saben què fan allà donant les seves vides per un fet que no comprenen. La realització és sencilla, però eficaç. Està clar que el que més ens importa d'aquest film és el seu fons i no la seva forma.

INTERNET

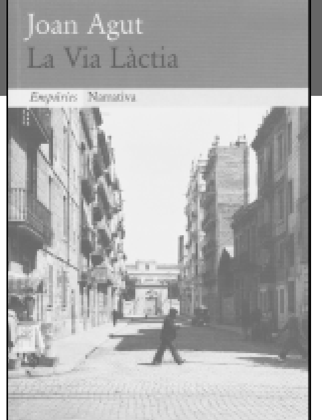

www.rebelion.org

Des de l'any passat que Barcelona té el seu propi servidor indymedia. Que és Indymedia? Indymedia és una xarxa de pàgines webs on es poden penjar les noticies que es vulgui, sense cap mena de censura. Els IMC van sorgir a Seattle amb les mobilitzacions contra la OMC al novembre del 1999. i arreu d'aquell servidor s'han anat creant diferents webs per ciutats de tot el mon, en els 5 continents mostrant la realitat dels seus llocs, mostrant tota aquella informació que els Mass media no troben important i que directament censuren.
Una de les avantatges d'aquestes webs és la rapidesa en que pots trobar les diferents informacions penjades. Per exemple durant la campanya contra el Banc Mundial, a Indymedia podies anar-te enterant de tot el que passava a Barcelona gairebé a temps real des de qualsevol lloc del mon.

LLIBRES

La Via Làctia
Joan Agut
Empúries Narrativa

La Via Làctia ens mostra un bon reflex de com es va viure a Sants una època de ferides encara obertes, una època on encara era prou fresca l'amarga victòria del bàndol nacional durant la guerra civil. Aquesta història, però, no tracta de relatar fets històrics succeïts al nostre barri durant els primers anys de la postguerra, sinó de presentar en primera persona com podia viure aquesta època un nen de deu anys, en Toni.
Tampoc fa un anàlisi i qüestionament polític de l'època i el règim, simplement en Toni descriu aquelles sensacions, descobriments i experiències: allò que veu, allò que sent, allò que els grans no li permeten fer o dir ... el descobriment del món del sexe, el primer petó, tot un conjunt de bones experiències que l'ajuden a créixer però que es veuen tacades per un ensenyament trist i manicomial, per secrets de família sorgits durant la guerra que li pretenen amagar, és a dir, bàsicament pel món dels grans el qual no entén ni vol entendre.
L'escriptor, Joan Agut, va néixer al barri de Sants el 1934 i va fer de peixater al Mercat d'Hostafrancs. Posteriorment va estar bastant vinculat al món del llibre i en la dècada dels seixanta fins a mitjan dels setanta va participar activament en la política catalanista. Des de 1997 es dedica a escriure i col·labora com a crític literari al diari Avui.

SOLUCIONS

Jeroglífic

A l'escot xerès (A Les Cotxeres)

Mots encreuats

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	C	L	A	R	S	■	S	L
2	U	■	T	E	O	R	I	A
3	B	A	T	L	L	O	■	B
4	■	R	A	L	■	C	R	U
5	A	R	C	A	R	■	O	R
6	S	A	■	■	O	U	■	X
7	I	N	■	P	I	S	T	A
8	A	■	Z	I	G	O	R	■

D'ON VENIM...

El mite del 8 de març

Any rere any s'ha explicat la celebració del Dia de la Dona Treballadora a través d'un mite: l'incendi d'una fàbrica tèxtil de Nova York ocupada per les seves treballadores en vaga el 1908.

Diu la llegenda que fou el mateix empresari qui va causar l'incendi on van morir les 140 dones, que reivindicaven millores laborals.

Els fets no van ser exactament així, però hi ha diferents aconteixements que van passar en aquelles dates que, barrejats, formen la versió que la memòria col.lectiva ha fet arribar fins avui.

El 25 de març de 1911 es calava foc a la Triangle Shirtwaist Company, on la majoria de treballadores eren immigrants: els propietaris van ser jutjats per homicidi no premeditat per incomplir totes les mesures de seguretat, però van sortir indemnes. Aquestes treballadores havien començat, el 1909, la vaga de dones més sonada fins al moment: en dos mesos eren 40.000 les obreres en lluita i la indústria tèxtil de tot el país trontollava.

Un altre factor que convergeix per les mateixes dates és la creació el 1909 del Dia de la Dona l'última setmana de febrer, dedicada a reivindicar el sufragi femení. Així doncs, quan arribà l'any següent, les protagonistes dels actes foren les obreres del tèxtil, que acabaven de finalitzar la vaga i que s'havien convertit en tot un exemple d'autoorganització femenina.

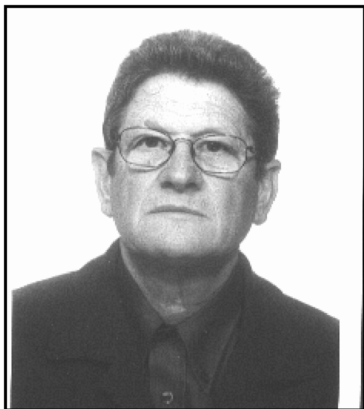
La vaga de les dones del sector tèxtil, la participació de les protagonistes en l'acabat d'estrenar Dia de la Dona i la mort posterior de les pioneres en l'incendi de la Triangle Shirtwaist Company són els antecedents històrics que, conjugats, han format el mite del 8 de març.

Les Tenses

"Cotxeres era un espai autogestionat que funcionava sol"

Entrevista amb Pep Ribes, membre del Centre Social de Sants

La lluita per les Cotxeres de Sants és un dels processos més emblemàtics de la història del teixit associatiu del nostre barri. Des de la Burxa sempre hem considerat que potenciar el coneixement de la nostra història és una tasca necessària, perquè conèixer el passat és l'única manera que tenim per plantejar-nos de manera solidària el futur. És per això que vam decidir parlar amb en Pep Ribes, que en el seu moment participà activament en la lluita per a la recuperació de Cotxeres.

Quina era la situació del barri en el moment en què us vau plantejar el projecte de recuperació de les Cotxeres?

A començaments dels anys 70 el barri estava dins del context general del país, és a dir, un franquisme a la baixa i uns moviments socials que ja tiraven endavant qüestions que afectaven la qualitat de vida i sobretot a l'especulació que hi havia hagut a Barcelona des del porciolisme fins els anys 70. D'altra banda, quedaven uns espais que depenent de com anessin les coses es quedarien en mans de l'especulació per fer nous blocs de pisos o es quedarien com a solars per a equipaments.

Què va fer que us plantegéssiu Cotxeres com un espai a recuperar?

En aquell moment Cotxeres feia anys que estava abandonat. Amb Viola com a alcalde, l'Ajuntament va voler fer un museu del tramvia. Ara, a l'any 2001, a la gent potser li agradaria un museu, però en aquella situació, en què al barri li faltava de tot, ens va semblar que era el menys adequat i que allò havia de ser un centre pel barri. Hi va haver molta gent al carrer, molta propaganda, moltes assemblees,... En una visita al barri, amb 5.000 persones al seu voltant, l'alcalde va accedir a aturar les obres. Estem parlant de l'any 74.

Com es va passar d'aquesta situació a l'ús popular de Cotxeres?

Es van aturar les obres a Cotxeres, hi va haver un nou canvi d'alcalde (l'últim escollit a dit), i les quatre associacions de veïns que ja hi havia, així com el Secretariat d'Entitats (que havia sorgit com a secretariat local del Congrés de Cultura Catalana) vam escriure una carta perquè l'Ajuntament condicionés aquell espai pel barri i que es comprometés a tirar endavant un concurs d'idees per a ferhi un centre d'equipaments. L'alcalde va accedir i es va aprovar un pressupost mínim per condicionar-lo.

Cotxeres va ser un referent dins la transició , a nivell social i polític

En què consistia la gestió de les Cotxeres?

Cotxeres va ser un referent per tota la transició democràtica, tant a nivell social, com a nivell polític. Tenia una gestió molt d'estar per casa, molt interessant. Érem un grup de vuit o nou persones, representants d'entitats, associacions,...; la gestió consistia en què no hi havia restriccions per a ningú. Qui demanava Cotxeres, les feia servir. Vam posar uns cànons per pagar quatre despeses que poguessin haver-hi, però, en definitiva, era un espai autogestionat que funcionava sol. Des del Centre Social l'únic que fèiem era portar una mica el calendari, i la Gestora Provisional de Cotxeres tenia poca feina... l'única feina va ser impulsar actes unitaris.

Com es passa d'aquesta experiència de poder popular - unes Cotxeres autogestionades - fins a la situació actual de control burocràtic per part de l'Ajuntament?

De fet, nosaltres érem conscients que això era una gestió provisional. Les entitats, les associacions, tothom, el que volia era que l'Ajuntament es mullés i fes un gran equipament. El que hi ha a Cotxeres no ho va escollir l'Ajuntament, ho va escollir un Jurat Popular. Però el projecte el va pagar i desenvolupar l'Ajuntament, i la gestió va passar a mans seves. És veritat que qui paga mana, però també que qui feia i desfeia era el Consell de Cotxeres, que era paritari (sis persones de l'Ajuntament i sis de les associacions). L'Ajuntament posava els diners i la gestió la fèiem des d'aquí. Poc a poc, però, la participació va anar baixant i es va anar municipalitzant més.

Sobretot a mesura que hi havia una desmobilització que era general en tota la societat catalana.

Evidentment, però aquí la desmobilització va venir per imposició. Cada vegada ens anaven tallant més la capacitat de gestionar, cada vegada hi havia una normativa més imposada. Tota la història de Cotxeres s'ha emmarcat en les darreries del franquisme i en la transició. Vist des d'ara es pot veure que les coses es van fer d'una manera concreta perquè el país va anar evolucionant d'una forma concreta.

On som, on anem...

La Burxa de febrer de 2002 dedica una columna a rememorar la vaga de febrer de 1902 a Barcelona que crec mereixen, encara que hagin de ser massa breus, unes mínimes aclaracions.

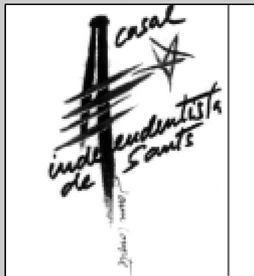
De forma: l'autor de la columna reprén, al seu aire, uns fragments del llibre *Un verano con mil julios y otras estaciones*, pel que s'hauria d'haver explicat que columna i llibre tenen diferents autors, que a més ofereixen d'aquella mateixa vaga unes interpretacions contrastades.

De contingut: al llibre proposava una lectura d'aquella vaga general de 1902 com una vaga generalitzada; és a dir, resultat d'un procés obert de lluites que arranca mesos enrere (els manyàs des del 6 de desembre) i que en la seva extensió i durada arriba a "autoconvocar-se" com a vaga general. El propòsit era mostrar que no totes les Vagues Generals s'"han fet" en un dia determinat ni s'han convocat a cop de xiulet.

Les catalogacions d'aquella vaga com a fracàs són d'alguns historiadors del moviment obrer acostumats a titllar d'immaduresa o infantilisme la falta de programa (programa, programa) i la debilitat organitzativa (formal i enquadrada). L'anàlisis del desenvolupament, el final i els efectes d'aquella vaga que exposo es desmarca i critica precisament aquesta visió de la vaga com a fracàs i prefereix indicar que el moviment obrer va entrar en una fase d'eclipse o replegament que no decliu. I apuntava, per exemple, que després de febrer encara es van donar, almenys fins 1903, altres vagues; que es va accentuar el debat sobre les estratègies i criteris organitzatius que havia de donarse el moviment obrer per a la seva (auto)emancipació el qual va desembocar el 1907 en la constitució de Solidaritat Obrera. Y... (ja que altres cosideracions rebasarien l'espai reservat)

Pere López

Un nou espai, un nou projecte

Dotze anys de Casal Independentista al barri, conscienciant, organitzant i mobilitzant. Dotze anys fent xerrades, actes, campanyes, activitats lúdiques, culturals i polítiques; i no estem cansats, ni cremats. Ens hem consolidat com una entitat reconeguda dins la xarxa associativa i alternativa del barri i som un referent nacional per la seva personalitat pròpia, no depenent de ningú, per la seva autonomia local i compromís nacional, per la pluralitat dels seus membres i la unitat dins un mateix projecte, el Casal.

Ens hem fet grans, hem crescut, tant quantitativament, com qualitativament; hem patit repressió (dotze expresos vinculats al Casal); hem tingut errors i encerts i de tot això hem après, hem agafat experiència, hem madurat políticament i, en aquests moments, ja hem arribat als 105 socis.

Això ens ha portat a buscar un nou local, més cèntric, més obert i amb millors condicions; i l´hem trobat al carrer Premià 31. Des d'aquí començarem la nova etapa del Casal i un nou projecte a treballar.

A la darrera Assemblea General vam marcar els pròxims objectius que, resumits, serien conscienciar per lluitar, organitzar per mobilitzar, imaginar per crear alternatives. Per això apostem, dins del nostre àmbit local, pel Consell Popular de Barri, per a la creació d´un moviment sociopolític de base amb la creació de xarxes alternatives com la CAL, el moviment ecologista, l'assemblea d´aturats, l'habitatge digne... I a nivell nacional, en estructurar discursos, infraestructures i reconstrucció nacional, a partir de la Coordinadora de Casals dels Països Catalans.

Casal Independentista de Sants "Jaume Compte"

L'assetjament sexual: una forma de violència contra les dones

Les Diabòliques

Què és l'assetjament sexual ?
S'entén per assetjament sexual tot tipus de conductes de naturalesa sexual -físiques, verbals o no verbals- que no són ni desitjades ni buscades per la persona que les pateix i que afecten la seva dignitat. Es dirigeixen, en general, contra les dones i constitueixen una expressió de les relacions de dominació i de poder que imposen els homes a les dones.

En aquest article no ens referirem a les conductes no desitjades com agressions físiques (tocaments, petons, pessics, etc.) o propostes de relacions sexuals, sinó a aquelles altres a les quals no cal fer cas perquè "els homes són així" i que també cal qualificar-les com a assetjament sexual.

Aquestes conductes en l'àmbit laboral vénen per situar les dones en una posició d'inferioritat respecte als homes, i això independentment de la seva categoria professional. Els homes tenen un tracte envers les dones de tipus paternalista i no se les tracta com a iguals, ni tampoc se'ls reconeix la seva vàlua professional.

Vol dir això que no hi poden haver bromes als llocs de treball? No, sinó que cal saber distingir entre les bromes que molesten i les que són agradables per a la persona que les rep. Acostumar-se a aquest clima laboral no vol dir que disminueixi la molèstia, sinó que és una estratègia per poder conviure en aquest ambient, ja que si no serien ridiculitzades pel grup masculí.

D'altres dones s'han acostumat a vestir-se d'una manera que passin desapercebudes per tal d'evitar les mirades o comentaris que molesten per part dels seus companys, que es resumeix en una frase d'una dona "No pots vestir-te com et doni la gana, dir el que el que et doni la gana i fer el tipus de comentaris que vulguis, com fan ells. Doncs sí, però no, perquè això faria que la cosa es sortís... no pots !".

Posar límits es considera una obligació per a les dones i com una responsabilitat. No caldria que qualifiquéssim aquests comportaments masculins com una forma de violència al treball ?

Com ho veuen els homes ?
Els homes expressen opinions sobre les seves relacions amb les dones en l´àmbit laboral, que no deixen cap dubte de l'existència d'aquests comportaments. Quan es tracta d'explicar que s'entén per assetjament, es transforma ràpidament el discurs negant l'existència d'aquestes conductes.

Relacionen les "carantonyes i les bromes" que els hi fan les dones com assetjament sexual: la diferència està en que ells "no s´ofenen" i les dones sí, es molesten.

Per a ells, l'assetjament sexual

tan sols s´interpreta com una agressió física o des de les relacions forçades, sense plantejar-se en cap moment de quina manera s'han establert els afers que ells qualifiquen com un "joc o assetjament mig consentit", o si aquestes relacions presenten alguna fissura.

En qualsevol dels casos, el comportament de l'assetjament s'amaga, es deforma o bé es fa invisible, perquè exterioritzar la disconformitat de les dones anul laria la pretensió de conquesta dels homes.

Enfront d'aquestes conductes la solució no passa per la denúncia, sobretot perquè moltes vegades no existeixen testimonis o proves, però també perquè poques han estat les denúncies que hagin donat resultats positius per a les víctimes, ja que sovint els jutges minimitzen els fets, o bé les empreses prefereixen acomiadar la treballadora o bé traslladar-la de departament, com si fos ella la culpable. És per això que cal implantar mesures preventives i situar les empreses com les principals responsables de fomentar un ambient de treball exempt d'assetjament sexual.

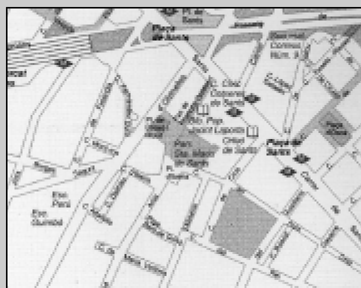
Què han de fer les empreses ?
Les empreses haurien en primer lloc de sanejar la gestió dels recursos humans de manera d'excloure qualsevol pràctica o intervenció que discrimini les dones. Sols des d'una política que reconegui la vàlua professional de cada persona es podran implantar unes relacions laborals d'igualtat i de respecte.

El paper dels responsables jeràrquics és també molt important, ja que la seva actuació pot afavorir o perjudicar un bon ambient de treball i són ells, les persones directament implicades en no permetre cap tipus de comportaments que pot ser ofensiu per a les dones.

Què han de fer els sindicats ?
La posició dels sindicats i les mides a prendre tant a nivell de prevenció de l'assetjament sexual com de defensa de les treballadores assetjades, tenen una gran incidència en l'evolució de les conductes i les mentalitats. Les campanyes de denúncia no són sempre suficients, perquè finalment hi ha una gran diversitat de situacions que no són denunciables. L'assetjament existeix i es tracta d'educar per establir unes relacions laborals respectuoses entre homes i dones.

També juguen un paper important a l'estar implicats en les negociacions col lectives, moment que es pot aprofitar per exigir més implicació en el tema, i introduir en els convenis col.lectius clàusules especials per concretar i agilitzar els procediments de denúncia.

CAMINS ESCOLARS A LA BORDETA

Comissió de Veïns de la Bordeta

"Una ciutat on els infants puguin deixar la seva actual casa-refugi per sortir al carrer, per trobar-se i jugar amb els seus amics".

Aquesta cita, extreta del llibre de Francesco Tonucci "La ciutat dels infants" finalitza el projecte "Camins escolars al barri de la Bordeta" que la Comissió de veïns de la Bordeta hem elaborat i presentat davant l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona, amb qui estem treballant conjuntament per al seu desenvolupament. Per què aquest projecte?

Perquè estem convençuts que aquesta xarxa de camins estarà feta a la mida dels infants, de la gent gran, i de les persones amb discapacitats. El barri de la Bordeta de carrers estrets, amb voreres mínimes quasi sempre envaïdes per vehicles aparcats al damunt, amb un trànsit caòtic pels carrers més amples (Gavà, Constitució, Olzinelles) necessita una remodelació que l'Ajuntament mai ha afrontat amb determinació. L'abril del 99, la nostra comissió va publicar una Auditoria Urbanística on denunciàvem les mancances del nostre barri, Auditoria que segurament està dormint en algun calaix del districte. Va ser l'octubre del 2000 quan a les jornades del Projecte Educatiu de Ciutat vàrem presentar el nostre projecte i a partir d'aleshores hem engegat i pràcticament acabat els treballs d'enquestes, taules estadístiques, gràfics de fluxes.... total, més de 1500 alumnes enquestats de nou escoles i sis llars d'infants. Una vegada acabat el projecte, pretenem publicar-lo. Us el farem arribar.

El perles del mes...

Baltasar Garzón, conegut internacionalment com a defensor dels oprimits. A casa seva, reconegut repressor que impulsa la tortura.

Un nou pas contra l'esquerra abertzale

Garzón va declarar il·legals les activitats de Segi i Askatasuna, totes dues de caràcter polític. La primera aplega a joves independentistes i la segona dóna suport persones empresonades per motius polítics. Els arguments esgrimits resulten implantejables en un Estat de Dret i s'emmarquen en la línea criminalitzadora del conjunt de l'independentisme basc. .

Un nou Altaveu per les respostes a la UE

Un nou mitjà de contrainformació veurà la llum el mes de març, coincidint amb els actes convocats pel moviment antiglobalització contra la cimera de caps d'Estat de la Unió Europea a Barcelona. El setmanari durà el títol d'Altaveu i s'editaran quatre números amb una tirada d'uns 30.000 exemplars Tal com indica el nom de la capçalera pretén ser l'altaveu del rebuig popular a la UE.

Persecució al rastro anticomercial

La iniciativa de muntar un rastro per difondre material alternatiu ha estat tallada per l'Administració. La Guàrdia Urbana els va fer fóra de la plaça Universitat, el primer emplaçament. També de la plaça Sant Agustí Vell, on s'havien traslladat. Tot i així, la gent que tira endavant aquesta iniciativa ja ha triat una nova plaça.

Porto Alegre 2002, entre la integració i l'alternativa

Redacció/PORTO ALEGRE

El FSM va sorgir fa un any per reunir les veus crítiques contra la globalització neoliberal, i es celebra en les mateixes dates que el Fòrum Econòmic Mundial de Davos, que aquest any s'ha fet a Nova York. L'edició d'aquest any ha tingut dues cares ben diferenciades.

Alternatives al capitalisme

Durant les seves sessions, Moviments populars d'arreu del món, Organitzacions Camperoles, Sindicats Obrers, representants de l'EZLN o les FARC, Personalitats com Chomsky, Galeano o Hebe de Bonafini entre altres, han desgranat la veritable cara del sistema capitalista, exposant les seves conseqüències nefastes per a la immensa majoria de la població.

Aquest any han estat diversos els punts destacats. Diverses veus llatinoamericanes, com el MST brasiler, han denunciat el projecte de l'Acord de "Lliure comerç" americà que els EUA volen imposar a tot el continent; un altre punt calent ha estat la denúncia de la militarització engegada pels EUA arran dels atacs de l'11 de setembre, i la retallada de drets democràtics arreu del món; igualment ha marcat aquesta edició la crisi argentina, amb multitudinàries mostres de suport al poble argentí i crítiques a les polítiques imposades pel FMI; també ha destacat la solidaritat amb Palestina i la condemna de la política genocida i racista d'Israel; la brutal opressió de gènere de les dones dels països empobrits ha estat exposada per nombroses organitzacions de dones i, finalment, el FSM ha proclamat la resolució dialogada dels conflictes armats per la via del respecte als drets del pobles i l'autodeterminació.

La socialdemocràcia i Porto Alegre

Malgrat tot, la institucionalització del Fòrum i l'actitud de l'organització (propera al PT brasiler, que aspira al govern del país) ha despertat nombroses crítiques, per la discriminació cap a les organitzacions populars en benefici del desembarcament de polítics socialdemòcrates i reaccionaris en plena campanya electoral, com el cas de diferents ministres del PS francès, o personatges com el jutge feixista espanyol Garzón. Polítics tots ells que comparteixen el model neoliberal que el Fòrum hauria de combatre i que han recolzat les polítiques genocides i assassines dels EUA arreu del món, i corresponsables de la repressió i retallada de drets civils a Europa.

El malestar provocat per aquesta deriva dretana ha arribat a expressar-se amb incidents com l'ocupació de les zones reservades a "VIPs" per part del moviment de Base, o el llançament de pastissos de nata a la cara d'algun ministre.

El FSM, doncs, tanca la seva segona edició amb la confirmació que cada vegada són més les veus que qüestionen el pensament únic, i són més els moviments que sorgeixen arreu del món per plantar cara al capitalisme, però es tanca també amb la incertesa d'una divisió cada vegada més gran entre els sectors reformistes i les ONGs subvencionades per governs del primer món, que pugnen per legitimar les seves polítiques integradores, i els moviments combatius que lluiten per la superació d'aquest sistema econòmic salvatge d'explotació i per la veritable emancipació dels pobles i de les persones.

La lluita contra el transvasament es consolida i extén

Deltebre diu no al Pla Hidrològic Nacional

Redacció/DELTEBRE

Si el govern del PP-CiU no cedeix i manté els seus plans de fer un macrotransvasament, la població de les comarques de l'Ebre tampoc. Així ho van demostrar el diumenge 17 de febrer els milers de persones que es van manifestar pels carrers de Deltebre. En un ambient de creixent tensió, la mobilització popular, visualitzada amb els logotips antitransvasament situats a balcons, gorres, samarretes, etc... contrastava amb el silenci de l'ajuntament i la comunitat de regants, que per un grapat de milions es venen el riu i el futur de tot el poble.

Les protestes arriben al parlament europeu.

El govern espanyol reclama 8.000 milions d'euros dels fons comunitaris europeus afirmant que el PHN està recolzat per tècnics i consensuat en fòrums, ocultant que els experts l'han criticat durament així com les multitudinàries manifestacions de rebuig. Per aquest motiu representants d'ONGs i científics de l'EAE (Evaluación Ambiental Estratégica) han presentat un anàlisi en el Plenari del Parlament Europeu declarant insostenible el PHN: l'objectiu és finançar l'agricultura intensiva i els grans complexes turístics.

Lear en lluita contra el domini de les multinacionals

Contra-Infos/CERVERA

La decisió de la multinacional estaudonidenca de tancar la planta de Cervera per traslladar-la a Polònia, on els "costos laborals" són menors, ha provocat gran indignació en les 1.200 persones que han quedat al carrer d'un dia per un altre. Dels piquets i assemblees realitzades des del primer dia a les portes de la fàbrica s'ha passat a demanar la solidaritat de tota la població. La resposta no s'ha fet esperar, el diumenge 17 de febrer 5.000 persones (en una ciutat de 8.000 habitants) van recórrer els carrers de Cervera solidaritzant-se amb les treballadores de Lear. Segons els manifestants la Generalitat no ha demanat explicacions a la multinacional ni utilitzat els recursos legals per impedir l'expoliació. Casualment, al moment de fer-se pública la notícia, Jordi Pujol es trobava a Polònia per afavorir les inversions dels empresaris catalans en aquell país.

No al camp de golf de Torrebonica

A Torrebonica els actes de protesta contra el camp de golf no s'aturen. Repartir octavetes, transportar arbres tallats en el recinte fins davant del consistori, excursions en bicicleta o llençar pintura contra les immobiliàries que estan especulant amb Torrebonica són algunes de les accions que s'han fet durant el darrer mes per denunciar el malbaratament de diners, el desastre ecològic i contra la salut pública que suposa la construcció del camp de golfi el seu ús per una èlit social. Tot i així les obres van avançant.

Què està passant al món?

En aquest número ens apropararem a la realitat que viu el poble palestí. Darrerament el conflicte entre Israel i Palestina s'està encrudint, allunyant-se cada cop més d'una solució de pau veritable. Sharon està encapçalant una ofensiva sense límits que diàriament es tradueix en bombardejos i assassinats. Amb l'objectiu de denunciar l'opressió que viu el poble palestí li dediquem la següent parada del nostre viatge:

El repte de sobreviure

Palestina: Qui té la clau?

Amaya Ruiz/PALESTINA

54 anys després d'al-nakba (el desastre de 1948), i 35 sota ocupació directa israeliana, el poble palestí continua negant-se a ser engolit per Israel. Aquests dies apareix a la premsa diàriament la notícia que han mort algún palestí, que algun suïcida palestí ha assassinat algun hebreu o que la ira de l'Estat d'Israel, en mans de Sharon, ha decidit atacar en nom de la seguretat el ja ofegat poble palestí. F-16, tancs. helicòpters Apaches i altres sort d'invencions surten per terra, mar i aire per defensar territoris que no els pertanyen, al preu que sigui.
Donada la situació extrema, les resistències també han pres un altre tarannà, i la segona Intifada, que ja fa més de setze mesos que dura, amenaça la blindada seguretat israeliana i manté sobre la taula la urgència de prendre una solució que realment es dugui a terme.

Acords sobre paper mullat

Des del començament del colonialisme israelià, en una fam de conquesta al compàs del moviment sionista i després que els fos donat l'Estat d'Israel (1948), van decidir ampliar les seves fronteres amb la Guerra dels Sis Dies (1967). Des de llavors els Territoris Ocupats (TTOO) de Gaza i Cisjordània i Jerusalem Est, van esdevenir un camp de batalla quotidià. Creixien els assentaments de colons hebreus, i els seus privilegis, les zones palestines esdevenien illes amb escassetat de recursos, dificultats de mobilitat, una economia ofegada... davant la impassibilitat internacional. Mica en mica la població va tenir prou d'humiliacions constants i una existència negada, i el 1987 una guspira va fer esclatar la revolta: la Intifada.

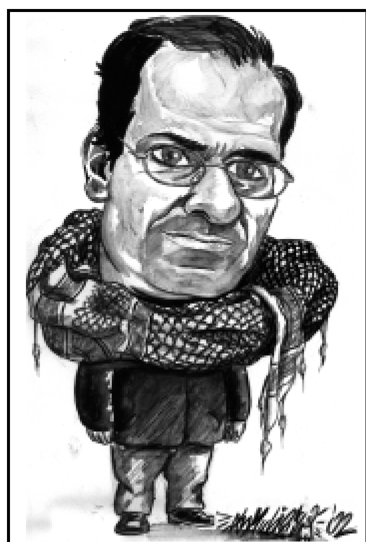
Resistències

El poble s'aixecava fart contra els seus ocupants, per exigir independència. Al carrer, pedres contra els fusells de la sisena potència nuclear mundial. Per primer cop es creava un engranatge clandestí que de la mà dels principals components de l'OAP als TTOO (Al-Fatah, Front Popular per l'Alliberament de Palestina, Front Democràtic per l'Alliberament de Palestina i els excomunistes) aconseguia fer funcionar la sanitat, l'educació, el repartiment d'ajuts, la solidaritat…
Al cap de cinc anys, la comunitat internacional tornava a fer una crida al diàleg, es signaven els Acords d'Oslo (1993) i es declarava un temps de pau. En pocs anys es va veure que els projectes que podien significar l'inici d'una nova vida, eren més aviat ficticis. Les infraestructures per ús exclusiu dels jueus a territoris ocupats s'han incrementat, també els colons (de 50.000 (1993) a 200.000 (2001) a Cisjordània i Gaza), l'economia està sota bloqueig, els tocs de queda són constants i també els punts de control. La taxa d'atur creix desmesuradament i la renda per càpita palestina ha disminuït en gairebé un 50%. El 28 se setembre del 2000, Ariel Sharon, va decidir passejar amb 1000 policies per l'Esplanada de les mesquites (zona sagrada musulmana a Jerusalem), i així esclatava la segona Intifada, fruit de la deseperació que altre cop consumia el poble palestí. Aquesta Intifada clama contra l'ocupació, però a diferència de la primera, s'oposa també als Acords d'Oslo, que els han acabat per subjugar encara més a la voluntat israeliana i nordamericana. La resposta aquest cop abandona les mobilitzacions populars i protagonitzen l'ofensiva bèl·lica Hamás, Jihad Islàmica i el Front Popular per l'Alliberament de Palestina, cara a cara amb una repressió israeliana impunement brutal.

Nen palesti llença pedres contra un tanc de l'exèrcit Israelí

ENTREVISTA > SALAH JAMAL

"Fins que no s'acabi l'ocupació militar i colonitzadora no hi haurà pau a Palestina"

Salah Jamal és metge i historiador. Fa 30 anys que viu a Barcelona, però va néixer a la ciutat de Nablus, a Palestina, fa 51 anys. És l'autor de Palestina, ocupació i resistència (Ed. El Jonc, 2001), un llibre que, com indica el subtítol, és un Manual pràctic sobre la qüestió palestina i el conflicte àrab-israelià.

En el punt que està actualment el conflicte de Palestina, quines són les alternatives futures que es poden preveure?

Jo només imagino una cosa: la creació d'un Estat palestí en els territoris de Gaza i Cisjordània, i que la ONU, a partir de la Resolució 242 del Consell de Seguretat, reclami a l'estat d'Israel la retirada total d'aquests territoris ocupats. A partir d'aquí, crear un Estat palestí al costat de l'Estat israelià, i res més. Jo no veig cap altra solució. Fins que no s'acabi l'ocupació militar i colonitzadora no hi haurà pau a Palestina.

Un gran nombre d'oficials a la reserva demanen la retirada de l'exèrcit dels territoris ocupats, molts reservistes es neguen a anar-hi i diversos moviments ciutadans israelians reclamen una sortida dialogada. Com valores aquestes iniciatives?

Espero que siguin 10.000. Aleshores tindria esperança, però de moment són moviments petits. Això ja ha passat diverses vegades, i no he vist que hagin provocat cap canvi en l'actitud de l'estat d'Israel. Ara bé, des d'aquí els saludo, encara que només siguin tres.

Sembla que s'està afeblint el lideratge d'Arafat, que havia estat indiscutible. Què penses que hauria de fer, en aquests moments?

Avui dia, Arafat és el símbol del problema palestí, i no ha d'abandonar el lideratge. Però Arafat no és l'element decisiu en la qüestió palestina perquè la revolta fa molts anys que dura. L'únic element essencial, i per tant, l'única solució per acabar amb el problema és la retirada de l'estat d'Israel de Cisjordània i Gaza. No n'hi ha d'altre.

Quin sentit té el virtual arrest domiciliari a què l'exercit israelià sotmet Arafat?

Precisament, l'estat d'Israel sí que vol retirar Arafat, perquè juga la carta de crear la divisió i el caos entre la societat palestina. És una estupidesa brutal, perquè la revolta palestina no és cosa d'Arafat: és la població que surt al carrer sense necessitat de cap lideratge. Encara que l'eliminessin físicament o política, la intifada seguiria.

Estats Units i la Unió Europea diuen donar suport a la creació d'un Estat palestí, però no mouen un dit per aturar els atacs israelians. Quin paper els tocaria jugar?

Europa avui en dia no pinta res. Mentre Europa no es tregui de sobre el complexe de l'antisemitisme i no abandoni la política de seguidisme respecte als Estats Units, no pintarà res. I em sap greu, perquè podria fer moltes coses, donat què té uns lligams econòmics amb la zona importantíssims, tant per l'estat d'Israel com per als països àrabs.

Els països àrabs, i especialment els de la regió, històricament implicats en el conflicte, tampoc no es mullen gaire...

Zero. En aquest moment no pinten res. Són règims corruptes que als palestins només ens han fet servir com a monedes de canvi. No confio gens en els països àrabs.

...i el botxí

"Si he de ser sincer, lamento no haver liquidat Arafat el 1982". Aquell mateix any, Sharon va ordenar, impunement, les escabroses matances dels campaments palestins de Sabra i Xatila

Sentit comú 3 especulació 0

Guillem Sànchez/BARCELONA

Hi ha coses que semblen impossible en els temps que corren, però que a vegades, i contra tot pronòstic, succeeïxen. I és que el dimecres 27 de febrer, els interessos especulatius que regeixen aquesta ciutat van ser derrotats en tres fronts en un mateix dia. Potser siguin victòries petites i insignificants, però són victòries al cap i a la fi. La primera la van protagonitzar la gent del Centre Social El Palomar de Sant Andreu, que graciès a una constant campanya de mobilització i conscenciació popular van aconseguir fer enrere l'Ajuntament, que busca desallotjar-los des de fa quatre anys, d'un edifici que va expropiar per fins públics, i que després va vendre a una immobiliària privada. La segona va ser obra del veïnat de l'anomenat Forat de la Vergonya, que també van aconseguir avortar l'ordre de desnonament l'últim moment, i continuen demanant un barri digne per a la gent i que no se'ls expulsi en favor de l'elitització de Ciutat Vella. I la tercera i encara més increïble va ser la sentència absolutòria pels i les okupants de Les Naus de Gràcia, que així poden mantenir per un temps més aquest espai alliberat

Aturem l'execució de Thomas Miller

T. Miller té fixada la data d'execució pel 21 de febrer. Acusat d'assassinar un home blanc, Miller (d'origen africà) es declara innocent. El procés judicial està ple d'irregularitats, fins i tot no es van acceptar persones de color en el jurat popular. La plataforma de suport a Miller demana solidaritat per aconseguir la suspensió de l'execució, i així guanyar temps per presentar més proves.
(es poden enviar faxos al governador Rick Perry, nº 1 512 463 1849 La)

la cançó

Estereotips de plaer

Dins la tele, dins les ments.
Sempre fem el que ens mana la corrent.
Actuem cada dia
amb mirades i somriures
a reduir els cos de la dona
a estereotips de plaer.

Una broma sexista, una mà perduda
és la costum de cada dia que imites inconscient.
Perquè canviar, o raonar,
si la història ens vol fer creure
que la dona sempre ho ha volgut suportar.

És masclisme localitzat
al voltant dels prejudicis humans.
La major part de tot allò que estem vivint
està creat per masclistes blancs
de l'alta societat.

Doncs mira i pensa, el que ens perdem
ofegats dins tota aquesta agressivitat.
I si la història ens vol fer creure
que la dona sempre ho ha volgut suportar

El Oso Yonki

Tallers i assessorament

Dilluns de 18 a 21	**Punt informació violència domèstica**	CS de Sants
Dimarts i dijous 18:00 a 19:00	**Anglès** (12'02 € al mes)	CS de Sants
Dimarts de 19:00 a 20:30	**Advocat** (telefoneu abans, gratuït per socis)	CS de Sants
Dimecres a les 19:30 a 21:00	**Jocs d'improvització (**gratuït)	CS de Sants
Dijous 16.00 a 17.00 i 17:30 a 18:30	**Ioga** (12'02 € al mes)	CS de Sants
Dijous 21:00 a 22:30	**Ball de Saló** (15'02 € al mes)	CS de Sants
Disssabtes matí 10:00 a 11:30	**Tai Txi** (15'02 € al mes)	CS de Sants
Divendres 22 de Febrer a les 19:30	**Taller de Somelier (Tast de Vins)**	Arran

Aniversari HAMSA

dijous 6 a les 20h.	**Cicle Cinema Homosexualitat**	CSA Hamsa
dissabte 9 tot el dia	**Exhibició de graffitis**	CSA Hamsa
dissabte 9 nit	**Kafeta amb musiqueta i tapeo**	CSA Hamsa
dimecres 20	**Sopar aniversari**	CSA Hamsa
dijous 21 a les 20h	**curtmetratges**	CSA Hamsa
divendres 22 a les 20h	**Marató d'espectacles**	CSA Hamsa
divendres 22 a les 12	**Pirates Sound System**	CSA Hamsa
dissabte 23	**Concert Associació Il·licita, Contrabando de ideas i Bitelchus**	CSA Hamsa

Contra la Europa del Capital

Dimecres 6 a les 19:30	**Xerrada El joven català enfront la globalització.** Org Maulets	Cotxeres de Sants
Dijous 7 de març a les	**Xerrada sobre la UE**	CS de Sants
Dissabte 9 pel mati	**Cassarolada contra la banca**	
Dissabte 9 a les 17h	**Cercavila contra la UE**.	Pl de Sants
Dissabte 9 a les 18h	**Reclaim The Streets**	
Diumenge 10	**Manifestació contra el PHN**	Aragó/passeig Gracia
Dijous 14	**manifestació sindicats europeus**	
Divendres 15	**Accions autònomes descentralitzades**	
Divendres 15 a les 9 i a les 17	**3 Masses Critiques (Bicicletades)**	Metro Collblanc, Pl Virrei Amat i pl Lesseps
Dissabte 16 durant tot el dia	**Jornades contra la Europa del Capital**	lloc a confirmar
Dissabte 16 a les 18h	**Manifestació Unitària**	Aragó/passeig Gracia
Dissabte 16 a la nit	**Concert (Manu Chao, Cheb Balowski...)**	Sot del Migdia

8 de març, dia de la dona

Divendres 8 a les 12h	**Roda de premsa. Plataforma de demandes dels sectors de dones**	
Divendres 8 a les 19:30	**Manifestació de dones**	Pl. Universitat
Divendres 8 a les 21h	**Festa amb Apaso de Zebra, CQD&DjElko, Pa lo que sea...**	Pl Sant Jaume
Dissasbte 9 a les 12h	**Tenderolada i Vermut**	Rambla del Poble Nou
Dissabte 9 a les 18:30	**Debat "les dones sostenim el món?" i video "Quan la mare torna a casa per nadal**	
dissabte 9 a les 22:30	**Festa de Dones**	Aliança Poble Nou

Adreces

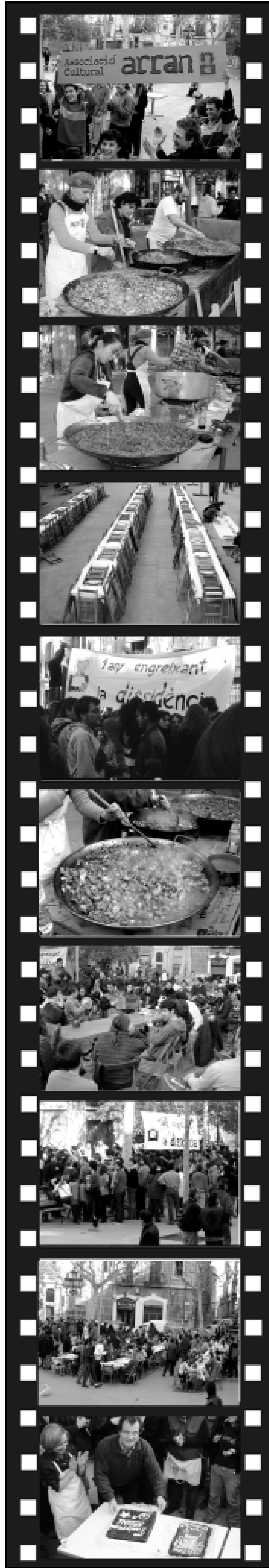
Hamsa c/ Miquel Bleach 15
Can Vies c/ Jocs Florals 42
CS de Sants c/ Olzinelles 30
Casal Indepe c/Premià 31
Espai Obert c/ Blasco de Garay 2
AC Arran c/ Premià 20

ARRAN	LOKAL:	FAVB:
Premià 20	C. Cera 1	Obradors 6-8
Telf. 93 422 16 13	Telf. 93 329 08 58	Telf. 93 412 76 00

El Col·lectiu del mes — Jo també em planto

El Grup de Suport de Sants de la campanya "Jo també em planto per l'assemblea dels Països Catalans" és un moviment social, polític i filosòfic que té per objectiu tornar el debat polític a les institucions i l'economia al poble. Cinc són els punts que condueixen el seu camí en un marc polític de normalització de la dreta espanyola: reconèixer els Països Catalans, recuperar la identitat nacional, cultural i lingüística dels Països Catalans, construir uns Països Catalans lliures, solidaris i ecològics, basar la democràcia catalana en l'autorganització i assolir la independència dels Països Catalans.
El seu anhel és estructurar la societat en assemblees, en una organització veritablement del poble i per al poble on sigui la base, l'assemblea de carrer, de barri, de municipi, la que prengui les decisions, i no permetent que els poders fàctics manipulin la seva capacitat cognoscitiva i de decisió.
Tot i ser un grup petit, tenen unes aspiracions molt clares; si voleu participar en les seves reunions, els trobareu el primer dijous de cada mes a les vuit del vespre al Centre Social de Sants.

Aniversari de l'Associació Cultural Arran el passat 27 de gener

Els divendres a les 19h, al Centre Social, reunió de la Campanya "Sants contra la Europa del Capital".
compte corrent de suport: 20130717 DC 620200435011

Subscriu-te

Les subscripcions a la Burxa acompliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i ajudar econòmicament al seu manteniment. Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment. Així que ja saps

Nom____________________
Cognoms____________________
Carrer i número____________________
Codi Postal__________ Població____________
Telèfon__________ DNI____________

Subscripció anual per rebre la Burxa ☐ 9 € (1500Ptes)

Col·laboració anual amb la Burxa ☐ 18 € (3000ptes)

Aportacions voluntàries a la Burxa ☐ _______€ (escriure amb claretat)

DOMICILIACIÓ BANCARIA

Caixa/Banc____________________
Adreça____________________
Població____________________
Nom del titular____________________
CODI ENTITAT ☐☐☐☐
CODI SUCURSAL ☐☐☐☐
CODI SEGURETAT ☐☐
NÚM DE COMPTE ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐
es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà La Burxa
Data__________ Signatura